

τος, ὅστις πρὶν ἀποκεφαλίσθῃ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Λεζούρκ ἦτο ἀθῶος, καὶ ὅτι κάποιος Δεβῶσκος ἐξέτελεσε τὸ ἐγκλημα.

Μετὰ δὲ τρία ἔτη συνελήφθη καὶ οὗτος, ὅστις ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ὁ ἀληθὴς ἑνοχος. Ὁ Δεβῶσκος εἶχε τὸ ἀνάστημα τοῦ Λεζούρκ καὶ ἦτο ὁμοίωματος αὐτοῦ κατὰ τε τὸ πρόσωπον, τοὺς τρόπους καὶ τὴν φωνήν· μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὴν ἀπορίαν τοῦ δικαστηρίου ἦτο, ὅτι ὁ μὲν Δεβῶσκος ἦτο μελάγχρους, οἱ δὲ μάρτυρες εἶχον βεβαιώσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶδον διορθοῦντα τὸν πτερνιστήρα του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μοντσερὸν ἦτο ξανθός. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἀπορία ἤρθη ἐκ τοῦ μέσου, ἀποδειχθέντος ὅτι ὁ Δεβῶσκος κατὰ τὴν δολοφονίαν ἐφόρει ὑπερμεγέθη φενάκην ξανθὴν ὁ δ' εὐρεθεὶς πτερνιστὴρ καὶ τὸ ξίφος, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένα τιμὴ καὶ πατρίς ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἐδικά του.

Ὁ Δεβῶσκος ἀποκεφαλίσθη, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴν του. Μετὰ ταῦτα ὁ Ρουσῆς, ὅστις συνελήφθη καὶ αὐτὸς ὡς συνένοχος, ἐρωτηθεὶς, ἂν ἐγνώριζε τὸν Λεζούρκ, ἀπεκρίθη ἀρνητικῶς. Γενομένης δ' αὐτῷ παρατηρήσεως, ὅτι ἡ ὁμολογία του ἐνδιαφέρει τὴν οἰκογένειαν Λεζούρκ, ἀπήντησεν, ὅτι ἐπιμένει ὁμολογῶν ὅτι δὲν γνωρίζει οὐδ' ἐγνώρισε ποτὲ τὸν Λεζούρκ.

Οὕτω λοιπὸν ὁ κακρὸς ἀπέδειξε τὴν ἀθωότητα τοῦ Λεζούρκ, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ἀλλ' οὕτε ὁ εὐρεθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του πτερνιστὴρ, οὕτε αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἦσαν ἡ αἰτία τῆς καταδίκης του· ἂν ἀπεδεικνύετο ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν μου ἤθελε σωθῇ. Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ὁ δῆμιός του, τὸ δὲ 8 ἀντὶ τοῦ 9 ἐπήνεγκε τὸν θάνατον τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ ἀνδρός.....

Ἐνταῦθα ὁ Λεργράνδος ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ καὶ ἔπενεν εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν, ὁ δὲ φύλαξ μοι ἔνευσε νὰ ἐξέλθω.

— Καὶ πότε παρεφρόνησε; τὸν ἠρώτησα ἐξερχόμενος.

— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λεζούρκ, μοι εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομεῖου τῆς Χαρεντῶνος περὶ λυπος ἐκ τῆς ἀνωτέρω διηγήσεως. Τὸ παράδειγμα τοῦτο, περὶ τοῦ ἐπισηφαλοῦς τῶν ἀνθρωπίνων κρίσεων, μὲ συνεκίνησε μεγάλως. Ἐλυπήθην πρὸ πάντων τὸν Λεργράνδον, ὅστις παρεφρόνησεν ἕνεκα τῆς ἀτυχοῦς καταθέσεώς του.

Σήμερον τὰ δεινὰ τοῦ δυστυχοῦς ἔπαυσαν· ὁ

Θεὸς ἐκάλεσε πλησίον του τὸν ἀγαθὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις δι' ὅλου τοῦ βίου του ἔκλαυσε τὴν ἀκοήσιον πλάνην του... Ὁ Λεργράνδος κατέβη εἰς τὸν τάφον.

ΟΙ ΕΙΠΑΙΤΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 11).

Ἀλλὰ λαλήσαντες περὶ τῶν ἐπαιτῶν τῆς Ρώμης χωρὶς νὰ εἰπώμεν λέξιν τινὰ περὶ τῶν καπουσίνων καὶ φραγκισκανῶν, εἶναι ὡς νὰ παριστάνωμεν τοὺς ἐμπόρους τῆς Βενετίας ἀπαλείφοντες τὸ μέρος τοῦ Σκυλλᾶ, διότι ἀμφότερα τὰ τάγματα ταῦτα εἶναι τάγματα ἐπαιτῶν ζῶντα ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης· ὅσοι τῶν μοναχῶν τούτων εἶναι ἰερωμένοι, δὲν ἐπαιτοῦσι, ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ λαϊκοὶ ἐνδύμενοι φορέματα ἐκ φαιᾶς σάμης, ζωννύμενοι σχοινίον καὶ ὑποδεόμενοι σκανδάλια, φέροντες δὲ καὶ κάνιστρον εἰς τὰς ἀγκάλας, χρησιμεύουσιν αὐτοῖς ἀντὶ προσβευτῶν καὶ περιέρχονται πάσας τὰς οἰκίας καὶ ὅλα τὰ ἐργαστήρια ἐπαιτοῦντες ἀντ' ἐκείνων. Συνάζουσιν οὕτω, ποῦ μὲν τεμάχιον ἄρτου, ποῦ δὲ ὀρύζιον εἴτε ἄλευρον, ἀλλαχοῦ κρέας, καρπούς εἴτε τυρόν. Δίδουσιν αὐτοῖς ἐνότε καὶ ἀργύριον, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν δωρημάτων συνίσταται εἰς φυσικὰ προϊόντα. Ἄλλοι ἀδελφοὶ παρουσιάζονται ἐμπροσθεν τῆς θύρας σου μὲν ἐν τιρλίρι ἐκ λευκοσιδήρου καὶ σὲ προσκαλοῦσιν ν' ἀποδώσῃς τὴν προσφορὰν σου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ χάλκινον νόμισμα διολισθαίνει ἀπὸ τῆς ἱκανῶς στενῆς σχισμῆς τοῦ τίρι λίρι, ποιεῖ ἤχον ὁποῖον ἤθελε κάμει καὶ ἐν χρυσοῦν νόμισμα πολλάκις σοὶ ἀπευθύνονται εὐχαριστήσεις ὡς ἂν ἐφέρεσο γενναύτερον ἢ ὅτι πραγματικῶς ἐφέρθης· οἱ μοναχοὶ οὗτοι εἶναι πτωχοὶ, ἀγαθοὶ καὶ εὐπροσήγοροι, ὁφείλω ὅμως νὰ προσθέσω ὅτι εἶναι καὶ ρυπαροί. Ἦθελεν εἶπῃ τις ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς βαπτίσεώς των, οὐδεμὶς σταγὼν διεχύθη ἐπὶ τοῦ σώματός των καὶ ὅτι πάσχουσιν ὑδροφοβίαν· οὐδέποτε ἀλλάσσουν φορέματα, καὶ ἡ εὐσέβειά των ἀγκυρᾷ νὰ ἐνδύεται βράκκ. Καὶ τοὶ ἐπαίται οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἀπολαμβάνουσιν ὅμως ἀληθῆ δημοτικότητα ἐν Ρώμῃ, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ αὐτῶν πεποιθήσεις φαίνονται κατὰ βάθος εὐκρινεῖς. Ἐκαστοῦσι πραγματικῶς τὴν ταπεινώσιν, τὴν πενίαν καὶ τὰς ἀρετὰς αἱ ἐπαγγέλλονται. Τὸ νὰ λαλήσῃ τις περὶ πολυτελείας τῆς τραπέζης των θὰ ἦτο ψεῦδος· τρεῖς τῆς ἐβδομάδος δὲν τρώγουσι κρέας καὶ ὑποβάλλονται εἰς τρεῖς τεσσαρακοσπὰς κατ' ἔτος.

Ὅταν βλέπω τοὺς καπουσίνοους, οἵτινες, εἰ καὶ νηστεύουσι τοσοῦτον, εἶναι ὅμως εὐκίνητοι καὶ εὐρωστοί, νὰ περιπατῶσιν εἰς τοὺς κήπους των καὶ ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας των, ὅπου ἀνθίζουσιν αἱ ἰνδικαὶ μηλέαι καὶ αἱ ῥόδωναι, ἔρωτῶ ἑμαυτὸν, ἐγὼ ὁ μὴ συμμεριζόμενος οὔτε τὴν πίστιν των οὔτε τὴν ὑπομονὴν των, τί ἄρα εἶναι τὸ ὠθοῦν αὐτοὺς ὅπως ἐναγκαλισθῶσι βίον τοιοῦτον ζερήσεων καὶ δουλείας; Φαίνεται μοι ὅτι ἴσως ἡ ἀπελπισία φέρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, πολλοὶ δὲ ἄλλοι εἰς τοιαύτην περίπτωσιν θὰ ἐλάμβανον τὴν ἰδέαν νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Τιβέρεως μάλλον, ἢ νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ τάγμα τοῦτο. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἂν καλὸς ἢ κακὸς εἶναι ὁ μοναχικὸς βίος. Εἰ καὶ ζῶσιν ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης οἱ Φραγκισκανοί, ἔχουσιν ὅμως ἐντὸς τῶν μοναστηρίων των λαχανοκήπους, ἀφ' ὧν λαμβάνουσιν ἐν ἀφρονίᾳ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Δὲν καλλιερгоοῦσιν ὅμως οἱ ἴδιοι τοὺς κήπους τούτους, ἀλλ' ἀφίνουν τὴν φροντίδα ταύτην εἰς μισθωτοὺς κηπουροὺς. Δὲν θὰ ἔπραττον καλλίτερον ἂν προσέθετον ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τὴν ἐργασίᾳ, καὶ νὰ θέσωσιν οὕτω ἐν πράξει τὸ καθολικὸν ἀξίωμα *ubi laborat orat* ? . . .

Τὰ κουκουλωμένα ταῦτα ὑποκείμενα δὲν εἶναι τὰ μόνα ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς των εἶδους, ἅτινα σὲ ζητοῦσιν ἐλεημοσύνην. Παραλείποντες τοὺς τυφλοὺς, οἵτινες, εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν καὶ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῶν ἐκκλησιῶν, σείουσι τὸ ἐκ λευκοσιδήρου τιριλίρι των ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐξωγραφημένη μία παναγία, καὶ οἵτινες σὲ κατακωφάινουσι διὰ τῶν κλαυθμηρῶν παρακλήσεων των καὶ τῶν μονοτόνων εὐχῶν των, εἶναι προσέτι καὶ οἱ μετανοοῦντες οἵτινες ἔχουσιν ἐπίσης δικαίωμα εἰς τὸ ἐπαίτειν. Ἐνίοτε ἐν τῷ περιπάτῳ εὐρίσκεται τις ἀπέναντι παραδόξου ὀπτασίας· βλέπεις δηλονότι ἄνθρωπον λευκὰ ἐνδεδυμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μὲ ἐν σχοινίον περὶ τὴν ὀσφύν καὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντα κεκαλυμμένον μὲ κουκούλαν εἰς ἣν ἀνοίγονται δύο ὅπαι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων φαίνονται ἀπαστρέπτοντες δύο μελανοὶ ὀφθαλμοί· χωρὶς νὰ σοὶ ἀπευθύνῃ μίαν καὶ λέξιν, σοὶ παρυσιάζει τὸ τιριλίρι μετὰ τρόπου μυστηριώδους καὶ ἀπειλητικοῦ ἐνίοτε. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἰς μετανοῶν *σακκῶνης*, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀδελφότης αὕτη συνιστάται ἐκ μόνων εὐγενῶν, εἶναι ῥωμαῖός τις πρίγκηψ, καρδηνάλιός τις, ἢ εἰς ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους συναντᾷς καὶ ἐκάστην εἰς τὰς αἰθούσας ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς τὸν κανόνα τοῦτον πρὸς ἄ-

φεςιν τῶν ἀμαρτιῶν του. Οἱ *σακκῶναι* περιφέρονται συνήθως ἀνὰ δύνω, ὁ εἰς δεξιόθεν καὶ ὁ ἕτερος ἀριστερόθεν τῆς ὁδοῦ, ἐπιβλέποντες αἰείποτε ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ αἰείποτε σιωπῶντες. Τὰ παρ' αὐτῶν συναζόμενα χρήματα χρησιμεύουσιν εἰς διαφόρους ἀγαθοεργούς σκοπούς. Ἡ παράδοξος ἐνδυμασία των, καὶ ἡ σιωπηλὴ αἵτησίς των ἔχουσι τὴν ἀρετὴν νὰ καταπτοῶσι καὶ καταφοβίζωσι τοὺς ξένους. Πολλάκις αἱ ξανθαὶ δεσποινίδες καὶ αἱ θλακμηπόλοι ἀγγλίδες, ἐνῶ ἐρευνῶσι τὰ ἐντὸς ὑελίνων θηκῶν εὐρισκόμενα καμῆα καὶ μωσαϊκὰ, ἀπέπεμψαν φοίκης φωνὴν ὅταν τὰ λευκὰ ταῦτα φάσματα ἐπλησίασαν αὐτὰς σείοντα τὸ ἀναπόφευκτον κιβώτιόν των, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Εἰς τὴν θεάν των, αἱ γηραιαὶ Λέδου λαμβάνουσι συγχισμένην τινα ἔννοιαν ἱερᾶς ἐξετάσεως, βασάνων, πυρῶν, φασγάνων καὶ ληστῶν, καὶ ἀκολούθως θέλουν καταδιώκεσθαι ὑπὸ ἐφιάλτου. Πολύσωμοι καὶ μεγαλόδωροι ὑπάλληλοι ἄγγλοι, καὶ φαλακροὶ ζυθοπόται σκανδαλίζονται σπουδαίως, καὶ πολλάκις διανοοῦνται νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν σακκῶνων τούτων, οἵτινες λαμβάνουσι τὴν αὐθάδειαν νὰ τοὺς ζητῶσιν ἐλεημοσύνην, καὶ θέλουσι καὶ νὰ καλέσωσι τὴν ἀσυνομίαν· ἀλλ' ἀποῦ σκεφθῶσι, περιορίζονται εἰς τὸ νὰ διακηρύξωσι μετὰ σοβαρότητος ὅτι τὰ πάντα ὀφείλει τις νὰ περιμένη ἐκ μέρους τῶν Ἰταλῶν, καὶ ὅτι οἱ καθολικοὶ εἶναι μωροὶ ἀνεπίδεκτοι θεραπείας. Καθ' ἣν περίπτωσιν δὲ τὸ λευκὸν των σάββανον δὲν ἔρκει ὅπως ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν, βλέπει τις ἐνίοτε τοὺς μετανοοῦντας νὰ διατρέχωσι τὰς ὁδοὺς τῆς Ῥώμης ἐνδεδυμένους φράκον ἐρυθροῦν μὲ κεφαλοκαλύπτραν τοῦ αὐτοῦ χρώματος· οὕτω ἐνδεδυμένοι ὄντες μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἔχουσι τι ἀνθρώπινον. Ἦθελε τις ἐκλάβει αὐτοὺς ὡς καθημαγμένα φάσματα, καὶ, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμφυλίκης ἢ κατὰ τινὰς συνδυσμούς τῆς τε σκιάς καὶ τοῦ φωτός, θὰ ἦσαν ἐξαιρετὰ ὑποδείγματα διὰ γραφὰς ὁμοίας τῶν τοῦ Ρεμβράνδου.

Θὰ ἔλειπεν οὐσιώδης τις γραμμὴ ἀπὸ τοῦ σχεδιάσματος τούτου τῶν ἐπαιτῶν τῆς Ῥώμης, ἂν δὲν ἀνέφερον ὀλίγας λέξεις περὶ ἐνὸς περιφήμου ἐπαίτου, εἰ καὶ δὲν ἀνῆκεν οὗτος εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλ' εἰς τὴν κυνικὴν γενεάν. Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ κυνὸς Βεσπασέκη, ὅστις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων ἐπαιτῶν, ὡς ὁ Βέππος ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν δύνω ἢ ἐν σκέλος ἐχόντων ἐπαιτῶν. Κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν δημοκρατῶν γάλλων

οἵτινες ἐκήρυττον τὸ δόγμα τοῦ δικαϊώματος εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ Βιφστέκης εἶχε πρὸ πάντων πισθῇ τὸ δόγμα τοῦ δικαϊώματος εἰς τὸ εὖ εἶναι καὶ εἶχε συνεπῶς πρὸς τὸ δόγμα τοῦτο. Οἱ κοινω- νιστὰι ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ κράτος ὀφείλει νὰ πράτ- τη τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ ὁ Βιφστέκης εἶχε βεβαίως παραδεχθῇ τὴν ιδέαν ὅτι τὸ δημόσιον ὀφείλει νὰ τὸν τρέφῃ. Οὐδόλως κατεδέχθη καὶ νὰ γενῇ ὁ κύων τυφλοῦ τινὸς εἴτε ποιμένος, ἢ κύων θηρευτικός· ἔζησε καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς δημοσίας ἐλεημοσύνης. Εἶχε μεταβῇ εἰς Ῥώμην μετὰ τινος κυρίου Πολωνοῦ, ἀκολούθως δ' εὐηρεστήθη νὰ μεί- νῃ ἐκεῖ. Εἶχε κλίσιν πρὸς τὰς τέχνας, καὶ προσεκολλήθη ἰδίως εἰς τοὺς καλλιτέχνας, οἵτινες ἀφ' ὧν τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης συναθροίζονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τιβέρεως. Οἱ πλείστοι τῶν νέων τούτων συγχάζουσιν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ περιφήμου ξενοδοχείου Λέπρε (περιφήμου διὰ τὰ μακρόνιά του καὶ τὸν τοῦ Ὁρβιέτου οἶνον του) καὶ εἰς τὸ Γραικικὸν καφφενεῖον. Ὁ Βιφστέκης εἶχε συμμωρφωθῇ μὲ αὐτοὺς καὶ εἶχε κερδίσει τὴν φιλίαν των.

Τὴν πρωτὰν ὑπήγαινε νὰ ἐπισκέπτηται αὐτοὺς εἰς τὰ δωμάτιά των εἴτε εἰς τὰ σπούδαστήρια, εἴτα, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, προσπορεύετο εἰς τοῦ Λέπρε καὶ ἐκεῖ περιέμενεν αὐτοὺς βέβαιος ὡς ὅτι θέλουσι φερθῇ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς φίλον ὁμοτράπεζον. Ὁ Βιφστέκης εἶχε γείνη ἀληθὴς ἐπι- κούρειος, τέλειος γαστρίμαχος, καὶ ἐὰν δὲν ἔτρω- γε πολὺ, ἔτρωγεν ὅμως καλῶς, ὡσφραίνετο τὰ τεμάχια ὡς κροσιγνώστης κύων καὶ δὲν ἐδέχετο εἰμὴ ὅ,τι ἤρμοζεν αὐτῷ. Μετὰ τὸν δείπνον, διευ- θύνετο εἰς τὸ γραικικὸν καφφενεῖον, ὅπου ἤκροά- ζετο τὰς συζητήσεις τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἐγεύετο τὸν καφφὲν ὃν τῷ προσέφερον (τὰ ἐπιδόρπια ταῦτα εἶχον δι' αὐτὸν ἰδικαίτερον θέλημα). Ὅταν ἐνύ- κτωνεν, ἤκολούθει ἓνα τῶν φίλων του καὶ ἐδέχετο νὰ ξενισθῇ ἐπὶ τινος τάπητος εἴτε ἐπὶ ψάθης μέχοι τῆς πρωίας. Τὴν χάριν ταύτην προσέφερε κατὰ σειρὰν εἰς ἅπαντας τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀκαδημίας εὐγνωμονῶν πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν προστασίαν· διέ- θετο δὲ οὕτως τὸ πρᾶγμα, ὥστε νὰ μὴ δίδῃ βά- ρος εἰς τοὺς ξενιστὰς του διὰ παρατεινομένης ὑπὲρ τὸ δέον διατριβῆς εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν. Οὐδέποτε ἔμεινε πλέον τῶν δύο, ἢ τὸ πολὺ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ αὐτοῦ καλλιτέ- χνου· ἅπαντες ἦσαν φίλοι του, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι κύριός του. Ἀλλὰ φεῦ! Πολλοὶ μεγαλειότητες χάνονται ἐν μέσῳ τῶν ἐπαναστάσεων

καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ Βιφστέκη ἦτο μία ἐξ αὐτῶν. Ἡ λαίλαψ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848 συμπαρέσυρε καὶ τὸν Βιφστέκην, οὐδ' ἠδυνήθη τις νὰ τὸν ἴδῃ ἐφεξῆς. Γαίαν ἔχοι ἐλαφράν! ἄς ἐλπί- σωμεν δὲ ὅτι ὁ Κέρεβρος δὲν ἐμπόδισεν εἰς αὐ- τὸν τὴν διάβασιν τῆς Στυγῆς!... Ἐν τῷ ἐργα- στηρίῳ τοῦ κ. Μάρωνος, ἐνὸς τῶν φίλων τοῦ Βιφ- στέκη, φαίνεται ἡ εἰκὼν του, ἐν μέσῳ ὥραιων γραφῶν καὶ θαυμασίων χωριογραφημάτων τῶν πεδιάδων τῆς Ῥώμης. Ὁ Βιφστέκης ἀνεβίωσεν ἐν τῷ ὀφάσματι τούτῳ· ἐν αὐτῷ φαίνεται οἷος ἦν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λέπρε, μὲ τὸν νοήμονα ὀφθαλ- μόν του, ἀτάραχος καὶ μετὰ τῆς κυνικῆς ἀξιοπρε- πείας τοῦ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ψαθίνου θρανίου του. Φαίνεται ὡς νὰ τείνῃ τὰ ὦτα, καὶ νὰ ἀναγνωρίζῃ ἡμᾶς ὡς ἡμεῖς ἀναγνωρίζομεν αὐτόν. Ἡ εἰκὼν ἐκεῖ- νη εἶναι ἀξία νὰ λιθογραφηθῇ, διότι ὁ Βιφστέκης ἔχει δικαίωμα νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν ἐνδόξων κυνῶν.

(Story Atlantic Monthly.)

Η ΑΛΚΥΩΝ.

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδι 11.)

Κρύπτεται τότε ὕπισθεν μιᾶς στήλης, πε- ριμένουσα νὰ φύγῃ ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις ἦτον ἡ Μαλανθῶ, βλέπουσα ὅμως ὅτι δὲν κινεῖται, ἀπο- φασίζει νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ἀλλ' εὕρισει καὶ ἄλλην γυναῖκα καθήμενην εἰς τὰς βαθυμίδας τῆς κλίμακος, δι' ἧς πρὸ μικροῦ κατέβη· ἦτο δὲ ἡ Ἀγλαονίκη. Τρόμος καταλαμβάνει τότε τὴν Ἀλ- κυῶνα, διότι ἐνόησεν ὅτι κατεσκοπεύετο.

Τρέχει τέλος ζητοῦσα ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐξοδον, εὐροῦσα δὲ θύραν ἡμίκλειστον, τὴν ἀπωθεῖ καὶ εἰσελθοῦσα εἰς πλατὺν πρόδομον κα- ταφεύγει εἰς θάλαμον φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας πλησίαν τῆς ὁποίας κάθεται νέος· ὁ νέος οὗτο ἦτον ὁ Θησεύς. Ἐπανελθὼν οὗτος τὴν προτεραιάν ἐσκόπει νὰ ἀπέλθῃ τὴν ἐπαύριον πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ διαβοήτου ληστοῦ Σκύρωνος.

Ἡ Ἀλκυὼν ἰδοῦσα τὸν Θησέα ἐκπλήσσεται, θο- ρυβεῖται, ἡ καρδία της πάλλει σφοδρῶς καὶ κλο- νίζεται· ὑπὸ αἰδοῦς καὶ συγκινήσεως καταληφ- θείσα, ταλαντεύεται καὶ ἀποφασίζει τέλος νὰ φύ- γῃ· ἀλλὰ θεὰ τις, φαίνεται, τὴν κρατεῖ ἀκίνητον. Ἡ ταλαίπωρος κόρη δὲν δύναται νὰ ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Θησεῶς, ἀλλ' ἀπλήστως τὸν κυτ- τάζει. Ὁ Θησεύς ἦτον ἐνδεδυμένος χιτῶνα κοντὰς